

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **CESIS s.r.o.**, se sídlem ve Zlíně, Malenovice, Brigádnická 498, právně zast. společností **TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.**, se sídlem ve Vsetíně, Smetanova 973, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19. 2. 2010, č.j. 2569/10-1101-700779 **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19. 2. 2010, č.j. 2570/10-1101-700779 **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci na účet jeho právní zástupce společnosti **TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.**, se sídlem ve Vsetíně, Smetanova 973 náklady řízení ve výši 10.640,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Z výsledku daňové kontroly bylo zjištěno, že žalobce opakovaně v průběhu zdaňovacího období roku 2006 a 2007 vyplácel 17 respektive 22 fyzickým osobám, na základě ústních dohod odměny za jimi provedenou práci pro plátce daně, ze kterých při jejich výplatě nesrážel daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Správce daně posoudil vyplacené částky jako příjmy plynoucí poplatníkům ze závislé činnosti podle § 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDP“). Na základě uvedeného zjištění vydal správce daně prvního stupně – Finanční úřad ve Zlíně dne 23.6.2009 platební výměry na daň z příjmů právnických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků pod č.j. 153531/09/303919706943 a 153536/09/303919706943, kterým byla žalobci předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2006 a 2007 ve výši 80.791,- Kč respektive 102.697,- Kč a současně mu bylo sděleno, že vzniká povinnost uhradit penále ve výši 16.158,- Kč respektive 20.539,- Kč. Žalobou napadenými rozhodnutími žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti citovaným platebním výměrům.

II.

Stručný obsah odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného

[2] Správce daně prvního stupně v rámci provádění daňové kontroly u žalobce zjistil, že tento ve zdaňovacím období roku 2006 a 2007 vyplácel 17 respektive 22 fyzickým osobám odměny za jimi provedenou práci pro žalobce, ze kterých při jejich výplatě nesrážel daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Uvedené fyzické osoby konaly pro žalobce práce na základě ústních dohod. Ze strany žalobce nebyly předloženy žádné písemné podklady, kterými by prokázal jaké smlouvy a na jakou činnost, za jakých podmínek chtěl s jednotlivými pracovníky uzavřít. Správce daně posoudil skutečný obsah ústně uzavřených dohod, předmětem činnosti těchto fyzických osob bylo vykonávání prací pro žalobce, přičemž práce byly vykonávány na základě příkazů žalobce a to opakovaně v průběhu kalendářního roku 2006 i 2007. Správce daně i žalovaný proto posoudily příjmy ze závislé činnosti jako příjmy ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, neboť bylo zjištěno, že při výkonu práce pro žalobce byly poplatníci povinni dbát příkazů žalobce a ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 ZDP nelze příjem spadající pod ustanovení § 6 téhož zákona zařadit mezi ostatní příjmy. Námitka žalobce, že práce byly prováděny jednorázově nikoli soustavně je irelevantní, neboť pro posouzení, zda se jedná o příjmy ze závislé činnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP není rozhodné po jaký časový úsek byla práce vykonávána, ale mezi příjmy ze závislé činnosti je zařazen vždy příjem plynoucí poplatníkovi za výkon práce pro plátce příjmů, při kterém je povinen dbát příkazů plátce. Plátce daně předložil v průběhu kontroly doklady, kterými deklaroval výplatu za provedené práce a sám později sdělil správci daně, že pracovník, jemuž byla výplata provedena neexistuje a částky byly vyplaceny jiné osobě. Žalobcem předložená čestná prohlášení fyzických osob, které pro žalobce konaly práce, neobjasnila provádění příležitostných prací, navíc plátce daně potvrdil rozpor mezi informacemi obsaženými v čestných prohlášeních některých pracovníků a vedenou evidencí jeho zaměstnanců. Žalovaný využil z informací uvedených v předložených prohlášeních jen informaci o rozsahu prováděných prací a to ve vazbě na sdělení jednatele společnosti o tom, jaké práce byly jednotlivými fyzickými osobami prováděny. Ani žalovaný

neosvědčil předložená čestná prohlášení jako důkaz o tom, že fyzickým osobám plynul příjem, který je nutno považovat za „ostatní příjem“ ve smyslu ustanovení § 10 ZDP. Plátce daně tak neprokázal, že předmětné příjmy za příležitostné jednorázové výpomoci nebo práce je možno považovat za ostatní příjmy z příležitostných činností ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) ZDP. Příjmy vyplácené fyzickým osobám za příležitostné jednorázové výpomoci nebo práce je nutno považovat za příjmy ze závislé činnosti, neboť práce byly fyzickými osobami, příjemci těchto příjmů, prováděny podle příkazu plátce příjmů.

III. Žalobní námitky

[3] Podstatou žalobní argumentace je nesouhlas žalobce s posouzením předmětných příjmů ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, žalobce považuje zařazení předmětných příjmů pod citované ustanovení ZDP za chybné, neboť tvrdí, že u příležitostných prací provedených fyzickými osobami nebyla naplněna jedna z podmínek, a to, že se jednalo o vztah trvalí povahy, který se vyznačuje tím, že není konzumován jednorázově splněním určité věcné a žádoucím výsledkem definované povinnosti tím, kdo má poskytovat specifické plnění. Jednalo se o práce zcela příležitostné, nahodilé, žalovaný nepředložil žádný důkaz, který by svědčil o tom, že se jednalo o práce trvalejšího charakteru. Žalobce přitom poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2009, č.j. 7 Afs 72/2008-97. Dále žalobce namítal, že nelze vycházet při rozhodování o tom, zda se jedná o příjem podle § 6 či § 10 ZDP ze zjištění, že částky byly vypláceny neexistujícím osobám, neboť tím žalovaný nastolil absurdní situaci, že srazí zálohu na daň z částky, která ani nemohla být vyplacena, neboť v případě, kdy absentuje příjemce nemůže se jednat o příjem a nelze z něj ani srazit zálohu na daň ze závislé činnosti. Z částek vyplacených neexistujícím osobám správce daně stanovil dodatečný odvod daně z příjmů ze závislé činnosti a žalovaný takový postup potvrdil. Správce daně v rozporu s ustanovením § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) neprokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem. Žalobce dále namítal, že žalovaný neoprávněně nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve shora citovaném jeho rozsudku, přestože žalovaný jakožto správní orgán je vázán rozsudky Nejvyššího správního soudu s ohledem na dodržení zásady zákonnosti obsažené zejména v ustanovení § 2 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 7 daňového řádu, neboť se nevypořádal s žalobcem namítanou aplikací výkladu § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, jak byla uplatněna ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Vadná je rovněž aplikace ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu žalovaným, neboť nelze žádným způsobem dovodit, že smlouvy uzavírané mezi žalobcem a fyzickými osobami, které pro něj práce vykonávaly, by měly být simulovány, že by měly ve skutečnosti tyto smluvní strany chtít uzavřít zcela jinou smlouvu než uzavřely. V rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 daňového řádu žalovaný neosvědčil všechna čestná prohlášení jako důkaz, neposuzoval tedy všechny důkazy jednotlivě, v napadených rozhodnutích pouze uvádí, že některá čestná prohlášení trpěla vadami, neuvedl však proč nebyla použita ta prohlášení, která vadami netrpěla a dále neuvedl důkazy, které by tyto důkazní prostředky zcela vyvracely čímž porušil ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu.

IV.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

[4] Žalovaný především plně odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a dále doplnil, že správce daně při výkonu státní správy aplikuje zákony a ostatní právní předpisy a tudíž musí a je oprávněn je vykládat. V souvislosti s žalobcem poukazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že shodně s tímto soudem zastává názor, že základní zákonem stanovená charakteristika poměrů při hodnocení předmětných příjmů ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP je, že se musí jednat o příjmy z poměrů, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmů je povinen dbát jeho příkazů. Z další podmínkou vytyčenou v poukazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný nesouhlasí, neboť neexistuje žádný zákonem daný ani logicky racionální důvod vylučovat z příjmů ze závislé činnosti příjmy z činností vykonávaných „pouze krátkodobě či nesoustavně, jejichž výkon je podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele, například některé případy nárazových či sezónních prací, prací závislých na počasí či prací na jednorázové zakázce“. Uvádí-li ZDP mimo jiné v § 10 pod bodem 1a příjmy „z příležitostných činností“ je zde zákonem stanovena podmínka – „pokud nejde o příjmy podle § 6 – 9“, což znamená, že příjmy z činností tohoto charakteru se mohou vyskytovat i jako (pod) „příjmy ze závislé činnosti a funkční požitky“ (§ 6 ZDP), a dokonce má takové zařazení přednost, je prioritní. Ona podmínka nemůže obstát také protože přímo pracovně právní vztahy ve formě dohod konaných mimo pracovní poměr, žádné dolní limity trvání vztahu (rozsahu práce) nestanoví, je tedy evidentní, že tak mohou být pokrývány také nárazové a sezónní práce. Sám žalobce viděl rozdíl mezi případy ústních smluv a písemných smluv pouze v tom, že dohody o provedení práce se týkaly prací se strojem nikoliv trvalosti, soustavnosti sjednaných a vykonávaných prací.

V.

Obsah repliky žalobce

[5] Správce daně u žalobce neprováděl kontrolu daně z příjmů právnických osob a nemohl tak ani posuzovat, zda žalobci uzná částky vyplacené příslušným osobám či nikoliv. Nezbytnou podmínkou pro hodnocení příjmů ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, je podmínka vztahu trvající povahy, která nebyla žádnou změnou dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyloučena. Charakteristika pracovněprávních vztahů s odkazem na § 3 a § 74 - 77 zákoníku práce není namístě, neboť ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP pracovněprávní vztahy uzavřené podle zákoníku práce podřazuje pod pojem „závislá činnost“ bez ohledu na splnění podmínek uvedených v citovaném judikátu. Žalobce takový vztah s příslušnými osobami neuzavřel, není v kompetenci žalovaného, aby žalobci prikazoval jaký smluvní vztah má s kým uzavírat. Žalobce na odbornější práce uzavřel s některými osobami (počet 3) dohody o provedení práce, jednalo se o případy, kdy příslušná osoba pracovala s technikou vyšší hodnoty a mohla neopatrným zacházením tuto techniku poškodit či s těžší technikou, která by mohla způsobit škodu třetím osobám. Všechny tyto situace byly řešeny v souladu se zákoníkem práce, přičemž žalobce jednoznačně postupoval „s péčí řádného hospodáře“.

VI.

Právní hodnocení soudu

[6] Spor mezi účastníky řízení je veden ohledně zařazení předmětných příjmů pod ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP. Jak již bylo shora opakovaně uvedeno, jedná se o

posouzení částek vyplacených žalobcem ve zdaňovacím období roku 2006 a 2007 17 respektive 22 fyzickým osobám, na základě ústních dohod za jimi provedené práce žalobce, z nichž žalobce nesrážel daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, neboť měl za to, že se nejedná o tzv. „příjmy ze závislé činnosti“ ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 ZDP. Žalovaný naopak uvedené příjmy posoudil ve smyslu tohoto ustanovení ZDP.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP platí, že příjmy ze závislé činnosti jsou příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce; těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů a praktického výcviku.

Podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) ZDP ostatními příjmy při kterých dochází ke zvýšení majetku pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9 jsou zejména příjmy z příležitostných činností nebo příležitostného pronájmu movitých věcí, včetně příjmů ze zemědělské výroby, která není provozována podnikatelem (samostatně hospodařícím rolníkem).

Žalovaný vycházel při hodnocení předmětných příjmů z názoru, že pro zařazení těchto příjmů pod ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) není rozhodné, zda byla práce prováděna jednorázově či soustavně, neboť pro posouzení, zda se jedná o takové příjmy není rozhodné po jaký časový úsek byla práce vykonávána, ale mezi příjmy ze závislé činnosti je zařazen vždy příjem plynoucí poplatníkovi za výkon práce pro plátce příjmů, při kterém je povinen dbát příkazů plátce. Přestože podle žalovaného není rozhodné po jaký časový úsek byla práce vykonávána žalovaný doplnil, že využil informací uvedených v žalobcem předložených čestných prohlášeních fyzických osob, které pro žalobce práce vykonávaly jen jako informaci o rozsahu prováděných prací a to ve vazbě na sdělení jednatele společnosti o tom, jaké práce byly jednotlivými fyzickými osobami prováděny pro plátce daně (bez bližší konkretizace).

Správce daně prvního stupně v rámci zprávy o daňové kontrole dospěl k závěru, že v předmětné věci se jednalo o konkrétní pracovní vztahy s brigádníky, kteří vykonávali přidělené práce, o dodání práce, jež byla vykonávána pod vedením jednatele společnosti, který práci zadával, o výkonu práce podle jeho příkazů, práce byly brigádníky vykonávány v kontrolovaném období několikrát za rok, odměny za jejich provedení byly vypláceny po skončení každé akce, jednatel společnosti určoval místo výkonu práce, rozsah prací a jejich časový průběh, žalobce poskytoval pracovní nářadí, stroje a zařízení potřebné pro výkon činnosti, také školení o bezpečnosti práce. Brigádnické práce nebyly vykonávány zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, na vlastní účet a s vlastní odpovědností, jednalo se o činnosti v závislém postavení, při kterém ten, kdo pracovní činnost prováděl byl zásadně povinen řídit se pokyny jednatele společnosti.

K tomu soud uvádí, že uvedená zjištění plně odpovídají jak vyjádřením jednatele žalobce učiněným v průběhu daňového řízení a jsou také v souladu i s obsahem čestných prohlášení dotčených fyzických osob, které předložil žalobce. Ohledně těchto zjištění není ani z pohledu žalobních bodů sporu. Z předmětných čestných prohlášení vyplývá, že uvedené fyzické osoby označily pracovní činnost jako příležitostnou, vykonávanou dvakrát až třikrát do roka. Z většiny čestných prohlášení vyplývá, že se jednalo o neodborné podřadné, většinou ale fyzicky velmi náročné práce, dále nahodilé práce, jako úklidové práce, práce odklízecího charakteru, jednou to byly práce fyzicky náročné – pomocné vyklízecí a výkupové práce na akci Ropice v roce 2006, kde bylo zapotřebí jednorázově fyzicky zdatných osob, aby pomohly přenášet těžké zařízení. Jak bylo shora již uvedeno, žalovaný se

(s ohledem na názor, že pro zařazení předmětných příjmů pod ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP je irelevantní, zda práce byly prováděny jednorázově či nikoliv, a že mezi příjmy ze závislé činnosti je zařazen vždy příjem plynoucí poplatníkovi za výkon práce pro plátce příjmů, při kterém je povinen dbát příkazů plátce) zaměřil pouze na zjišťování podmínky výkonu práce pro plátce příjmů, při kterém je pracovník povinen dbát příkazů plátce; zjištění správce daně prvního stupně vyplývající ze zprávy o výsledku daňové kontroly vysloveně nepopíral, pouze doplnil, že při neexistenci písemných dohod je obtížně zjistitelné, jaká byla vůle obou stran uzavírajících dohodu, a že čestná prohlášení využil jako informaci o rozsahu prováděných prací. Výklad žalovaného týkající se ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP však Krajský soud v Brně nepovažuje za správný, neboť se soud při výkladu citovaného ustanovení přiklonil k výkladu žalobce, který vychází z jím poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Vymezení pojmu „závislá činnost“ podle § 6 odst. 1 písm. a) ZDP nemůže být redukováno toliko na činnost vykonávanou podle příslušných pokynů, nýbrž se musí jednat o činnost skutečně závislou na osobě plátce, přičemž definiční prvek závislosti bude dán zejména povahou vykonávané činnosti (typicky práce vykonávané na jednom místě výhradně pro jednoho zaměstnavatele) a také tehdy, pokud se bude jednat o činnost dlouhodobou a pokud k uzavření pracovněprávního vztahu mělo dojít především v zájmu osoby tuto činnost vykonávající, jejíž právní sféru neuzavření tohoto vztahu v konečném důsledku poškozuje; naopak o závislou činnost zpravidla nejde, jedná-li se o specializovanou činnost vykonávanou pouze krátkodobě či nesoustavně, jejíž výkon je podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele (např. sezónní práce, práce závislé na počasí, práce podmíněné realizací jednorázově získané zakázky a podobně); tyto skutečnosti musí akceptovat i aplikace daňových předpisů, neboť v opačném případě by představovala nelegitimní zatěžující prvek soukromé sféry; zvyšování zaměstnanosti nástroji působení státu, a to i daňovými, totiž ve svých důsledcích nemůže vést k tomu, aby byly uzavírány pracovní vztahy i tehdy, jestliže na jejich uzavření není dán oboustranný zájem; takovýto výklad by popíral i samotnou soukromoprávní podstatu pracovního práva. Tento výklad vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, uvedený názor byl i publikován ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (jedná se o Sb. NSS 572/2005 – a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2005, č.j. 2 Afs 62/2004-70). Z citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu se Krajský soud v Brně zcela ztotožňuje.

Z výše uvedeného vyplývá, že se žalovaný při posuzování předmětné věci řídil výkladem ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, který není správný. Napadené rozhodnutí žalovaného proto především spočívá na nesprávném výkladu tohoto ustanovení ZDP a jedná se z pohledu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. o nezákonnost napadených rozhodnutí, pro kterou jsou třeba obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného zrušit. Protože žalovaný vycházel z nesprávného výkladu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP zohledňujícího pouze podmínku příjmu plynoucího poplatníkovi za výkon práce pro plátce příjmů, při kterém je povinen dbát příkazů plátce, nezabýval se posouzením předmětné činnosti z hlediska dalších podmínek, jak jsou vytyčeny konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu zmiňovanou shora. V dalším řízení bude povinností žalovaného při respektování shora vyličeného výkladu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP věnovat se na základě výsledků dosavadního dokazování hodnocením důkazů ve smyslu závazného výkladu předmětného ustanovení ZDP a posoudit, zda v předmětné věci byly splněny podmínky pro možnost posuzovat předmětné příjmy podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP. V tomto směru bude potřebné hodnotit všechny provedené důkazy postupem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu, podle něhož při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalobcem nastíněná otázka rozložení důkazního břemene mezi správní orgán,

žalobce a jeho unesení bude aktuální až poté, co žalovaný doplní řízení ve shora označeném směru. Soud nad rámec shora uvedeného podotýká, že ze správního spisu vyplývají téměř úplně shodná zjištění správce daně prvního stupně vyjádřená ve zprávě o daňové kontrole a vyjádření jednatele žalobce. Z tohoto pohledu se za současného stavu věci jeví sporná mezi účastníky řízení především výkladová rovina ve vztahu k ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP. V dalším řízení bude též třeba, aby se žalovaný zabýval otázkou (v případě, že dospěje k závěru ohledně oprávněnosti posouzení předmětných příjmů postupem ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP), zda se mohlo jednat o příjem ze závislé činnosti u fiktivní osoby, neboť jak žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, žalobce předložil v průběh kontroly doklady, kterými deklaroval výplatu za provedené práce a sám později sdělil správci daně, že pracovník, jemuž byla výplata provedena neexistuje a částky byly vyplaceny jiné osobě. Předmětem daně z příjmů konkrétních fyzických osob je zvýšení jejich majetku ve smyslu ustanovení § 3 ZDP.

K námitce, že správce daně a žalovaný byl vázán judikaturou Nejvyššího správního soudu soud uvádí, že vázanost správního orgánu právním názorem Nejvyššího správního soudu je odvoditelná toliko ve věci v níž je správní orgán účastníkem (viz ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. a dále též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2004, č.j. 2 Ads 16/2003-56, přístupný na www.nssoud.cz).

Soud nepřisvědčil žalobní námitce týkající se tvrzeného porušení ustanovení § 50 odst. 7 daňového řádu žalovaným z důvodu nevypořádání se s žalobcem poukazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, neboť žalovaný citovanému ustanovení daňového řádu plně dostál, oproti názoru žalobce vyplývajícího z jím poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu použil vlastní výklad ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP. Uvedený výklad je jednoznačně a v dostatečném rozsahu v odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného vyličen, nicméně soudem byl shledán jako nesprávný.

Důvodná nebyla soudem shledána ani námitka nesprávné aplikace ustanovení § 2 odst. 7 daňového řádu. Z obsahu odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí i ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správní orgány neoznačily smlouvy uzavřené mezi žalobcem a jednotlivými fyzickými osobami za simulované, ale na základě soudem deklarovaného nesprávného výkladu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP posoudily uvedené příjmy jako příjmy ze závislé činnosti. Námitka porušení ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu byla soudem shora akceptována v souvislosti s odkazem na nutnost hodnocení důkazů ve smyslu právního výkladu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZDP vysloveného soudem.

VII. Náklady řízení

[7] Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. náhradu nákladů řízení. Uložil proto žalovanému, aby žalobci uhradil částku 10.640,- Kč, jenž je složena z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, za náhradu za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, replika) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., připočtená je náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a součástí přiznaných nákladů řízení je i částka, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost podle § 102 a násl. s.ř.s. do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Bude-li kasační stížnost podávána po 1.1.2012, místem jejího podání je podle právní úpravy účinné od 1.1.2012 Nejvyšší správní soud. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.11.2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu